

маркетингової, кадрової, екологічної, виробничої, фінансової, економічної, інвестиційно-інноваційної стійкості АТП поступово накопичує свою стратегічну стійкість.

Після проведеного аналізу літературних джерел, очевидно, що серед авторів та науковців не існує єдиної думки, щодо видів стратегічної стійкості, тому запропоновано виділяти їх в залежності від видів діяльності АТП. Таким чином, визначено основні види стратегічної стійкості АТП, їх складові, сутнісну характеристику та напрями забезпечення цих складових.

ШЛЯХИ ПІДВИЩЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ ВИРОБНИЦТВА ЗЕРНА В СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКИХ ПІДПРИЄМСТВАХ

**Хоменко С., студент,
Харківський національний технічний університет
сізьського господарства імені Петра Василенка**

Зернопродуктовий підкомплекс є провідним в агропромисловому комплексі України й визначає зміст і характер більшості економічних процесів у цій сфері. Тут виробляють понад чверть валової сільськогосподарської продукції. Зерно є одним із найрентабельніших видів сільськогосподарської продукції, займає більше половини усіх посівних площ сільськогосподарських культур, забезпечує значну частину доходів сільськогосподарських підприємств. Зернове виробництво і ринок зерна є активною складовою сільськогосподарського виробництва, базисом економічного благополуччя. Тому зерно для України завжди є і буде стратегічною ринковою продукцією. Непересічна роль зерна, як стратегічного виду продукції, набуває актуальності з урахуванням проблеми глобального забезпечення населення таку постановку питання національний агровиробник спроможний закріпити світові позиції за Україною як державою, яка визначає кон'юнктуру ринку зерна. Підстава для цього – значний потенціал нарощування виробництва і експорту зернових.

Одним з найважливіших завдань сучасного господарства є стабілізація виробництва конкурентоспроможної сільськогосподарської продукції, в тому числі і зерна з одночасним розширеним відтворенням родючості ґрунту, охорони навколишнього середовища, зниження енерговитрат. Успішне вирішення цієї дуже

важливої проблеми в значній мірі буде залежати від широкого впровадження у виробництво новітніх наукових розробок і досягнень передового досвіду провідних господарств.

Значне скорочення обсягів виробництва зерна за останні роки пояснюється і негативним впливом комплексу організаційно-економічних та техніко-технологічних чинників, серед яких низький рівень ефективності, стабільності та конкурентоспроможності зерновиробництва, що і створює перешкоди на шляху формування ефективного внутрішнього ринку зерна та продуктів його переробки, зменшує експорт зерна. На сьогоднішній день внаслідок дії об'єктивних економічних закономірностей, обмеженості ресурсів, багато аграрних підприємств не отримують належних результатів від здійснення поточної виробничої діяльності навіть для простого відтворення їх капіталу. Тому оптимального забезпечення ресурсами всіх складових виробничого процесу, як головної передумови здійснення їх успішної виробничо-комерційної діяльності, вони не спроможні досягти. В цьому контексті набуває актуальності задача виявлення найбільш впливових складових виробництва зерна, раціональне використання яких дозволить підвищити ефективність виробництва в цілому, а також створити передумови оздоровлення економічної ситуації в аграрному секторі економіки.

В сучасних умовах розв'язання проблем забезпечення населення України продукцією АПК може відбуватися тільки через інтенсифікацію виробництва – зростання обсягів виробництва продукції має здійснюватися за рахунок підвищення урожайності сільськогосподарських культур, тобто збільшення обсягу зібраного урожаю з одиниці площі в рослинництві. Україна на світовому ринку займає сьоме місце з виробництвом 1,6 % від світового виробництва зернових та зернобобових, але подалі відмічається зменшення відсотка з кожним роком. Значне скорочення обсягів виробництва зерна за останні роки пояснюється і негативним впливом комплексу організаційно-економічних та техніко-технологічних чинників, серед яких низький рівень ефективності, стабільності та конкурентоспроможності зерновиробництва, що і створює перешкоди на шляху формування ефективного внутрішнього ринку зерна та продуктів його переробки, зменшує експорт зерна. Реальний шлях оздоровлення сільського господарства України і головне завдання держави полягає, по-перше, у завершенні структурно-інституціональної визначеності побудови сільського господарства, по-друге, в запровадженні раціональної системи державного управління та його підтримки й, по-третє, у переході до економічних

(опосередкованих ринковими, біржовими механізмами) методів регулювання обсягів агропромислового виробництва.

Процес виробництва на будь-якому підприємстві здійснюється при певній взаємодії трьох визначальних його чинників: персоналу (робочої сили), засобів праці та предметів праці. Використовуючи наявні засоби виробництва, персонал продукує суспільно корисну продукцію або робить виробничі і побутові послуги. Це означає, що, з одного боку, мають місце витрати живої і уречевленої праці, а з другого, - результати виробництва. Останні залежать від масштабів застосовуваних засобів виробництва, кадрового потенціалу та рівня їх використання.

Література.

1. Грідін О.В. Стан та перспективи розвитку вітчизняного зерновиробництва в умовах вступу до СОТ / О.В. Грідін // Вісник Харківського національного технічного університету сільського господарства імені Петра Василенка: Економічні науки. – Харків: ХНТУСГ. – 2007. – Вип. 50. – С. 81-86.

2. Грідін О.В. Державна підтримка зерновиробництва / О.В. Грідін // Вісник Харківського національного технічного університету сільського господарства: Економічні науки. – Харків: ХНТУСГ. – 2010. – Вип. 98. – С. 197-204.

Науковий керівник – к.е.н., доцент Красноруцький О.О.

СТРАТЕГІЧНИЙ МЕНЕДЖМЕНТ І ВИЖИВАННЯ ПІДПРИЄМСТВ

**Худавердієва В.А., к.е.н.,
Харківська державна зооветеринарна академія**

Теорії менеджменту за останні роки пройшли досить складний шлях, на якому виникали та відмирили різні концепції й підходи, зумовлені змінами у розумінні сутності та ролі менеджменту в розвитку окремих підприємств і суспільства взагалі. Однією з найбільш плідних ідей у менеджменті за цей період стало вже традиційне для процвітаючих підприємств світу, однак все ще домінуюче та ефективне — стратегічне мислення. Зміст цього явища полягає в усвідомленні мети розвитку підприємства та способів її досягнення, в ствердженні необхідності спостереження за зовнішнім і внутрішнім середовищем (для визначення мети та способів досягнення), формуванні стратегій і рішень, що з них випливають, а також налагодженні діяльності з метою їх здійснення.